

Ключето въ пръстѣта

Две момичета копаеха и пѣхѣхъ въ равното и широко Битолско поле. Едното се усмихна: пѣсеньта за Рада хубавица, която грабналь посрѣдъ пладне Огнянъ змей и се загубилъ съ нея въ вишното небе, трепна като птиче крило на устнитѣ му и то рече:

— Дали е истина, което казва пѣсеньта?

Другото момиче, по-малкото, по-мургавото, сжщо спрѣ да пѣе, подпрѣ ржце на мотиката си и пошепна:

— Како Вело, ами сега ако дойде Огнянъ змей и ни задигне?

И сякашъ, подплашено отъ нѣкаква опасностъ, която не севижда, но е близу, то пакъ се наведе и мълчаливо закопа. Мълчаливо закопа и Вела. Синята ѝ забрадка

се залюшка като цѣфнала метличина на строенъ стрѣкъ.

Изведнажъ тя впери любопитно очи въ пръстѣта, наведе се и сложи въ шепата си едно малко, проядено отъ рѣжда ключенце. Погледа го, хвана го съ два прѣста, стисна го и то се преполови. Тогава Вела отърси отъ дланѣта си счупеното ключенце, хвана мотиката си и, като копна голѣма, черна буца, подлови съ дваждъ по-силенъ и по-ясенъ гласъ старата пѣсень за хубава Рада и Огнянъ змей. Другото момиче, по-малкото, по-мургавото, усърдно ѝ заприглася. И тайната на счупеното ключенце си остана заровена въ пръстѣта, и никое отъ дветѣ момичета не ще я узнае. А тя бѣше една чудесна, една твърде необикновена тайна.